

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง การเจริญพระกรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรือง
โดย พระราชสุทธินามมงคล

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

การเจริญพระกรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรือง พระราชสุทธิญาณมงคล

การเจริญพระกรรมฐานจะทำให้ชีวิตรุ่งเรือง วัฒนาสภาพ และจะรุ่งเรืองต่อไปถึงลูกหลาน โยมลองดูได้เลย ยกตัวอย่างเรื่องจริงให้เห็นดังนี้

เมื่อสมัย พ.ศ. ๒๕๐

๐ มีผู้หญิงคนหนึ่ง พ่อเป็นจักษกรลพบุรี-สิงห์บุรี แม่รับจ้างซักรีดเสื้อผ้า สมัยนั้นใช้เตารีดชนิดเตาถ่าน ต้องใช้พัดโบกให้ถ่านติด

ครอบครัวนี้มีลูกทั้งหมด ๖ คน ผู้หญิงคนนั้นเป็นลูกสาวคนโต เรียนจบชั้น ม.๖ (เทียบเท่า ม.๓ สมัยนี้) พ่อแม่ไม่มีเงินส่งเรียนต่อ เพราะต้องเลี้ยงน้องอีก ๕ คน

บ้านที่อยู่ปลูกทรงหมาแหงน อาศัยปลูกอยู่ในที่หน้าบ้านของเศรษฐีผู้หนึ่ง

ลูกสาวคนโตนั่งผ้าขาดปะแล้วปะอีก สร้อยสีกเส้นก็ไม่มี แหวนสีกวงก็ไม่มีใส่ แถมยังนำเชือกปอมามัดเอวแทนผ้า

“หลวงพ่อกะ หนูคงหมดโอกาสที่จะมีสามีที่ดีได้ หนูคงจะมีสามีเป็นจักษกรเหมือนคุณพ่อของหนู”

อาตมาก็ถามว่า “ทำไมหนูคิดอย่างนั้นเล่า เป็นเพราะเหตุผลประการใด”

เขาก็ตอบว่า “หนูเป็นคนจน หาเข้ากินค่า หาค่ากินเช้า ต้องเลี้ยงน้อง เงินทองก็ไม่พอจะเลี้ยงน้อง และส่งน้องไปโรงเรียน ได้บางวันก็ขาดแคลนเหลือเกิน เพราะไม่มีของจะแบกขึ้นรถ ไม่มีใครมาจ้างซักจิ้งจิด ข้าวสารจะกรอกหม้อก็ไม่มี”

อาตมาดุเด็กคนนั้นแล้ว เห็นหนอ...มันบอกว่าจะต้องเป็นเจ้าแม่ เป็นอาเสียใหญ่ หน้ายมึนแหม่มแจ่มใสตลอดรายการ เมตตา

เธอมีอยู่ โหงวแข็งมันขึ้นแล้ว เขาจะต้องเป็นใหญ่เป็นโต จะจริงหรือไม่ประการใด ถ้าจริงเขาจะต้องเชื่อหลวงพ่อแน่

อาตมาจึงบอกว่า “จะเชื่อหลวงพ่อไหมละ มาอยู่ที่วัดหลวงพ่อสักเดือนหนึ่ง”

เขาก็ถามว่า “หลวงพ่อกะจะให้หนูอยู่ทำอะไรละ”

อาตมาตอบว่า “มาเถอะ มาช่วยอยู่ที่โรงครัว”

ตอนนั้นยังไม่มียานักซี มีโรงครัวอยู่หลังเดียวที่อาตมาไปซื้อมา ในที่สุดเขาก็มาอยู่ที่วัดมารับใช้บ้าง นั่งกรรมฐานบ้าง ๑ เดือนเต็ม

ที่วัดสอนทั้งแม่บ้านกุศศาสตร์ เขาเป็นคนทีสอนง่าย คนที่มีคุณธรรม สอนง่าย ไม่หัวดื้อหัวรีน คนไม่มีกรรมสอนง่าย

คนที่กฎแห่งกรรมดันไปทางความชั่ว มันจะไม่ฟังคำสอนเราเลย ขอฝากญาติโยมไปคิดในวันนี้

เด็กคนนั้นก็เป็นกฎแห่งกรรม พอได้ยินหลวงพ่อบอกว่า เธอจะหนู หนูไปฝึกจิตสูงเมื่อใด หนูจะได้สามีจิตสูง ถ้าหนูจิตต่ำเมื่อใด หนูจะได้สามีเป็นคนใจต่ำ” เด็กคนนั้นคิดออกเลยทีเดียว

เพราะคนมีบุญวาสนา สะกิดนิดเดียว เขารู้แล้ว คนที่ไร้บุญวาสนา บอกปากจะฉึกถึงรู้หู ยังไม่รู้เรื่อง จิตคอยหลังไหลไปสู่กฎแห่งกรรมที่ทำได้ มันจะไม่ยอมฟังเลยนะ

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเขาก็มาอยู่ที่วัด อาตมาก็ให้ซื้อเสื้อผ้าให้ใส่ใหม่ เขาก็ปฏิบัติตามฐานเดินจงกรมถึงระยะหก จิตเข้าถึงธรรมะ มีความอดทนสูงปฏิบัติถึงขนาดตายให้ตาย

เขาเป็นโรคโปลิโอด้วย กลับกลายไปได้เพราะตั้งสติเข้าไป แต่งตัวก็สวยงามน่ารัก เป็นที่เจริญใจของผู้ที่ได้พบเห็น

พ่อแม่เขาก็เป็นห่วงลูกสาวของเขาเหมือนกัน แต่พอเขาพูดรู้เรื่อง เดิมที่เขาไม่ใช่คนจน แต่ไปได้เมียคนจน ทางบ้านเลยไม่ค่อยสมบัติให้เลย มีความรู้แค่ ป.๔ เลยเป็นจักษกร ต้องช่วยตัวเอง

พอเขาก็มาหาลูกสาวเรื่อย อาตมาก็บอกว่า นี่คุณโยม อย่ามาห่วงลูกสาว อาตมาจะรับเป็นลูกสาวเอง จะดูแลอย่างดี แม่ก็รับจ้างซักรีดไปก่อน เป็นทุกข์ทรมานชั่วคราว นี่แหละกฎแห่งกรรม

คนจะสร้างความดีต้องลงทุนความลำบากได้ พระเอกนางเอกในเรื่องละครชีวิต เป็นคนยากจนทั้งนั้น เก็บผักหักฟืนขาย กตัญญูต่อพ่อแม่

ขอญาติโยมโปรดฟัง “สร้างความดีชอบลงทุนความลำบาก สร้างความชั่วชอบลงทุนความสบาย”

คนที่ชอบเสี่ยงงานเก่ง ไม่เอาเหินเอาไต่แต่ประการใด มีมากทั่วไป แต่หาคนดีจริง ๆ หายาก มันต้องทนทุกข์ทรมาน ลำบากตลอดรายการ ชั่วโม่งบินมันมาก

คนที่ยากจนด้วยเงินทอง แต่ไม่จนด้วยน้ำใจ รู้เรื่องความทุกข์ดี

การเจริญพระกรรมฐานทำให้จิตรวบ ทำให้ไม่จนเงินจนทอง ทำให้มีสติปัญญา แก้ไขปัญหาได้ ตรงนี้ไม่มีใครคิดบ้างหรือ ท่านต้องการจะมานั่งหลับตาไปสวรรค์ นิพพาน อย่างนั้นหรือ ท่านจะผิตหังนะ แคมมนุษย์สมบัติท่านยังไม่ครบเลย มีเครื่องมือแก้ไขปัญหาก็ยัง ถ้ายังไม่มี ท่านจะไปสวรรค์ นิพพาน ไม่ได้

การเจริญกรรมฐานต้องการให้มีปัญญาแก้ไขปัญห จ้าตรงนี้ไว้ให้แม่น

ลูกสาวอาตมาก็มานั่งกรรมฐาน แม่เมตตา อาตมัสสของการแม่เมตตา ทำให้พ่อแม่มีงานทำมากมาย เขาจึงมาขอลูกสาวให้กลับไปช่วย

อาตมาก็บอกว่า “ยังไม่ครบหน่วยกิต ยังกลับไม่ได้ ต้องให้ครบเดือนก่อน” นี่เห็นไหน ลูกสาวคนโตช่วยพ่อแม่ได้

อาตมาคิดถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าว่า ลูกสาวคนโตก็เป็นแม่ของน้องได้ ถ้าเป็นพี่ชายคนโตก็เป็นพ่อได้ พอปฏิบัติกรรมฐานได้ครบ ๑ เดือน ก็มีปัญญา มีมนุษยสมบัติครบ เป็นกุลสตรีอันดียิ่ง เป็นลูกแก้วลูกขวัญ เธอจะไปเป็นแม่แก้ว แม่ขวัญของลูกในอนาคต มีมนุษยสัมพันธ์ดีมาก ยิ้มตลอด

เขาช่วยงานหลวงพ่อดี เข้มแข็งก็เจ้าคะเจ้าขา เขียวรับประทานอาหาร เข้มแข็งมากก็ช่วยต้อนรับ โอภาปราศรัย หลวงพ่อบาใจมาก ได้ลูกสาวดีอีกคนหนึ่ง เป็นที่พึ่งของหลวงพ่อดี

พอลูกสาวกลับไป ใครมาวัดก็ถามถึงแต่คุณนั้น ไม่ถามถึงคนอื่นเลย เพราะคนอื่นไม่เคยไปเลี้ยงแซก อาตมาจึงได้ตำราใหม่

บอกกับหนูว่า “หนูอย่า มาอยู่กับหลวงพ่อเพียงเดือนหนึ่ง หนูกลับไปนะเขากลับถึงจังเลย หนูกลับมาอยู่กับหลวงพ่อบ้างไหม?”

เขาบอกว่า “ไม่ได้หรอกค่ะ หลวงพ่อบอกให้หนูไปเป็นเศรษฐีจะกลับมาได้ยังไง ถ้าหนูกลับมาไม่เป็นเศรษฐีซิคะ จะไม่มีเงินทองมาช่วยหลวงพ่อนะ”

อาตมาก็บอกว่า “ตกลง หนูจำ ได้เพชรหลวงพ่อไปหนึ่งกิโลแล้ว ได้ทองคำไปหนึ่งตัน ทองกับเพชรอันนี้ไม่ต้องมีตำรวจมาอารักขาเก็บไว้ที่ใจของเธอ”

“เพชรน้ำหนึ่งคือ ชื่อสัตย์สุจริตเป็นนิจ ขยันประหยัดให้มัน หั่นหลังให้อบาย มีความขยันหมั่นเพียร เรียนด้วยตนเอง อุตสาหิ อุตโนนาโล คนเป็นที่พึ่งแห่งตน นี่คือนิพพานของหลวงพ่อ”

สั่งจำเວ อะมะตาวาจา พูดแล้วต้องทำ ไม่ทำไม่ได้ คือเพชรน้ำหนึ่งในดวงใจ เสียสละ สามัคคี มีสัจจะ มีวินัย ขยันเอาการงานสะอาด ฉลาดรอบคอบ ขอบระวัง ตั้งใจให้ตรงศีลธรรม จะได้นำทางให้ถูก จะได้ปลุกสติ จะได้ดำรงชอบ จะได้ประกอบกุศลได้ผลอันดี นี่คือนิพพานในดวงใจ ถ้าคนใดมีเพชรในดวงใจ รับรองคนนั้นเป็นเศรษฐีแน่ ขยันหมั่นเพียรตลอดรายการ ลูกสาวหลวงพ่อก่อนนี้มีมนุษยสมบัติครบ จะยืนเดินนั่งนอน จะเหลียวซ้ายแลขวา จะคู่เหี้ยมด เหี้ยมดขากี่สายนารัก ถึงจะนุ่งผ้าปะหน้าปะหลังเหมือนแผนท้อย่างไรก็ตามก็ยืนนารักอยู่

บางคนแต่งตัวดูฉลาด ทาปากแดงสวยจริง ๆ แต่ดูแล้วมันน่าเกลียด ทำอะไรก็น่าเกลียด จะนั่งก็น่าเกลียด จะล้างชามก็น่าเกลียด แต่ลูกสาวหลวงพ่อนารัก จะทำอะไรก็น่าดู กลับไปอยู่บ้านก็ยังเยี่ยมตัวอยู่ ยังนุ่งผ้าปะเจียมตัวว่าเป็นคนจน พ่อแม่ก็พอมีเงินส่งน้องเรียนหนังสือ สวดมนต์แผ่เมตตาให้น้อง พอมีดคำแล้วก็สอนหนังสือให้น้อง น้องเรียนเก่งทุกคน สอนให้น้องสวดมนต์ พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ พาหุเมหากาฯ แล้วก็ชวนน้องนั่งกรรมฐาน พ่อแม่ก็ดีอกดีใจ ลูกเอ๋ย ถึงเหนื่อยมาพอก็ยังดีใจ

เขาบอกกับคุณพ่อคุณแม่ของเขาว่า “หนูจะไม่ทำลายน้ำใจของคุณพ่อคุณแม่เลย จะยากดีมีจนนุ่งผ้าปะ หนูก็ไม่อายเขา นะ หนูสร้างความชั่วหนูก็จะอาย ผ้าปะนี่มันปิดร่างกาย เพื่อกันหนาวกันร้อนเท่านั้น ไม่ใช่กันอย่างอื่น ห่อเข้าไว้เพื่อกันความละอายในเท่านั้น ไม่ต้องการสวยดูฉลาดนะ” คุณพ่อคุณแม่ก็ดีใจเหลือเกิน

อาตมาก็สวดมนต์แผ่เมตตาให้ หนูเอ๋ย ลากลับไปอยู่แล้ว หนูต้องได้สามีหนึ่งคนในทองอุเน

เพราะคนดี ต้องได้สามีดี คนชั่วต้องได้สามีชั่ว ถ้าดีกับชั่วได้กัน จะอยู่กันไม่ได้ ต้องเลิกกันแน่ ๆ

อยู่ต่อมามีเจ้าแม่ที่สิงห์บริพาอาเสียใหญ่จากเขยวราชมาขอลูกสาวเศรษฐี เขามีโรงสี มีโรงน้ำแข็ง มีลูกสาว ๓ คน ใส่เพชรพราวทาปากสีแดง คิ้วก็โก่งย้งกับเขียน แต่ไม่ได้เรียนวิชา

เจ้าแม่พาอาเสียเดินผ่านบ้านลูกสาวของเราพอดี เพราะมาอาศัยบ้านเศรษฐีอยู่ อาเสียคนนี้สับสนตร เห็นลูกสาวของหลวงพ่อกำลังล้างชามอยู่ นึกพอใจทีเดียว นี่เห็นไหม ใส่ผ้าปะก็ยังไม่พอใจ

เขาก็พากันเดินเข้าไปในบ้านเศรษฐี ก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี เจ้าแม่ก็เจรจาจะมาขอลูกสาวบ้านนี้ จะให้คนไหนแล้วแต่จะชอบกัน แต่คุณแม่มีความประสงค์ว่าจะขายคนโตก่อน

ถามอาเสียว่าลูกสาวคนโตนี้ชอบไหม เขาก็ตอบว่า ไม่ชอบ คนรองชอบไหม ก็ไม่ชอบอีก พอถามถึงคนเล็ก ก็ไม่ชอบทั้งสามคน

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม

การเจริญพระกรรมฐานทำให้ชีวิตรุ่งเรือง

www.jarun.org

อาเสี้ยเข้ามา จะมีใครให้ข้าสักคนไม่มีเลย เดินกระโปรงบานออกมา ใส่แหวนเพชรแพรพรรณไปหมด ทาปากแดงด้วย จะสวยดีแต่ไม่มีเลย ขอฝากไปคิด นี่บ้านลูกเศรษฐินะ

เจ้าแกที่พาอาเสี้ยไปนึกว่าจะมีหน้ามีตา กลับเสียหน้าเพราะเขาไม่ชอบ อาเสี้ยบอกว่าชอบคนหน้าบ้าน เจ้าแกบอกว่า ไปชอบทำไม

บ้านคนจน เป็นข้าเขา

แต่อาเสี้ยประทับใจ เดินผ่านมาก็ถามว่า

“คุณครับ ทำอะไรครับ”

ลูกสาวหลวงพ่อบอก “ขอบคุณค่ะ หนูกำลังล้างชามค่ะ ขอคุณที่อดสัปดาห์หนะ”

แต่สามคนนั้นไม่เคยให้อาเสี้ยที่จะมาขอเลย ไม่มีชอบบอกชอบใจ ถ้าไปเป็นนางงักในบ้านของใครคงขายของไม่ได้ หน้าก็งอ

เหมือนมือนางงัก จะยิ้มสักหน่อยก็ไม่ได้เลย เพราะไม่เคยมาเรียนจิตวิทยาที่นี่

ถ้ามาฝึกก่อนก็จะได้อุ้ม พ่อเขาจะมาดูตัวคอยยิ้มเข้าไว้

ขอฝากนักรกรรมฐานไว้ ไม่ล้มข้ามได้ คนล้มอย่าไปข้ามนะ บริษัทล้มไปแล้ว เดียวนี้เป็นเสียใหญ่เลย เอาสามคุณเลยนะ

อาตมาจำคำคุณนี้ได้ตั้งแต่เป็นเด็ก

อย่าไปข้ามคนล้ม อย่าไปชมคนรู้ อย่าไปขุ่นคนกลัว อย่าไปทำคนพาล อย่าไปวานคนร้าย

อย่าไปขายคนรัก อย่าไปกักคนรับ อย่าไปบีบคนบอบ อย่าไปชอบคนชั่ว อย่าไปยั่วคนดี อย่าไปคิดคนตาย

โยมกรรมฐาน คนล้มไปแล้วอย่าไปข้ามนะ อย่าดูถูกคนจนนะ ดูเห็นหนอให้มันรู้ขึ้นมาบ้างซิว่า ข้างนอกเป็นเงาะป่า ข้างในเป็นทอง มันมีวิชา มีปัญญาหากิน รูปชั่วตัวดำแต่หน้าใจงาม ไม่ดีหรือ รูปงามสวยอย่างเหวตา แต่นิสัยเลวที่สุด จะมาเลี้ยงเราได้หรือ

ตอนหลังอาเสี้ยมาคนเดียว มานั่งคุยกับลูกสาวบอกว่า “คุณกำลังทำอะไรครับ” ลูกสาวก็ตอบว่า “ขอบคุณค่ะ สมบายดีหรือคะ”

ลูกเศรษฐีสถามคนนั้น ขอขอบคุณไม่เป็นเลย ตอนหลังก็ไม่มีใครขอ มีสามมิไม่ได้เลย

อาเสี้ยก็พูดตรง ๆ บอกว่า “คุณครับ ผมขอบคุณแล้ว” พูดเองไม่ต้องมีเจ้าแก ลูกสาวตอบว่า

“ขอบคุณค่ะที่ขอบคุณ ดิฉัน ขอขอบคุณแบบไหนคะ”

อาเสี้ยก็ตอบว่า “ขอบที่จะขอบคุณ ไปอยู่บ้านผมสิครับ”

ลูกสาวตอบว่า “ขอบคุณอย่างสูงที่สุด ดิฉัน ไม่บังอาจหรอกค่ะ”

อาเสี้ยถามว่า “เพราะเหตุใดครับ”

ลูกสาวตอบว่า “ดิฉันจน ไม่มีอะไรเลยนี่คะ ดิฉันดิฉันชิ ทรนหมาแหงน มาอาศัยบ้านเศรษฐีเขาอยู่”

อาเสี้ยบอกว่า “เอาละเธอ ดิฉันดูเธอมา ๓ ครั้งแล้ว ดิฉันเข้าออกบ้านนี้ ดิฉันดูเธอ”

ลูกสาวก็บอกว่า “ดิฉันตกลงด้วยไม่ได้หรอกค่ะ ดิฉันยากจน เจียมตัวเจียมตนทุกประการเจ้าค่ะ คุณมาขอบดิฉัน ขอขอบคุณอย่างสูงที่สุดที่อดสัปดาห์มาตาคนจน”

ลูกสาวหลวงพ่อบอกดี มีโอกาสที่น่าคิด ทำให้อาเสี้ยรักเพิ่มมากขึ้น

อาเสี้ยก็บอกว่า “เอาละ เพื่อไม่ให้เสียเวลา ผมมาพูดเรื่องจริงนะนี้ ผมตกลงเลย”

ลูกสาวก็บอกว่า “ก็คุณมาขอลูกสาวเขาทั้งสามคน ลูกสาวเขาดีนะ ดิฉันมาอาศัยบ้านเขาอยู่ที่นี่ ตกลงด้วยไม่ได้ เดียวเขาจะมาว่าเอา”

อาเสี้ยก็อดสัปดาห์ไปเที่ยวมา ๓ ครั้ง จึงได้ตกลง เรียกพ่อแม่มารับว่าจะเลี้ยงโต๊ะจีน ๒ โต๊ะ

ลูกสาวก็มาหาหลวงพ่อดิฉันพวัน บอกว่า หลวงพ่อคะเรื่องราวเป็นอย่างนี้ หนูไม่ตกลงนะ เดียวเขาจะมาแค้นเข้า

หลวงพ่อบอกว่า “เอ้า! แหมให้มันแค้นเขาไล่ให้เราไปรวยแล้ว ดีแล้ว” อาตมาว่าต้องแค้น ๆ

พอตกลง เขาก็มากันสี่ห้าคนเท่านั้น เอาเสื้อผ้าให้เปลี่ยน คาดเข็มขัดทอง ใส่แหวนเพชรแพรพรรณ ใส่แหวนเดียวพอ แล้วเขาก็ไปอยู่ที่เขาวราช ข่ายทอง

วันนั้นจวนสี่ทุ่ม คุณพ่อของลูกสาวมาหาอาตมา แล้วบอกว่า “หลวงพ่อก่อน จะทำอะไรแล้ว เขาไล่ผมแล้ว ไล่ให้ไปภายในคืนนี้ ผมจะไปยังไหน”

อาตมาจึงต้องเอาช่างตีเหล็กไปช่วยรีบร้อน ไปอาศัยอยู่ที่วัดทับควาย (เสถียรธรรมสถาน) ปลุกพระหมาแหงนอยู่ข้างวัด ปลุกกินเดี๋ยวเสร็จ

นี่คนรวยมีเงินนะ ดูถูกคนจนไล่แค้นนั่นเลย เขาก็ไม่มีปากมีเสียงจะเถียงเลยนะ

ลูกสาวไปอยู่กรุงเทพฯ แล้วยังกลับมาทำขนมมาไว้ที่วัดนี้ และเลี้ยงเพลด้วย

อาตมาเคยไปเยี่ยมเขา พบตาแป๊ะหนวดยาวคิ๊ตเตี้ยของเขายกมือว่า “หลวงพ่อเอ๋ย ลูกศิษย์ของหลวงพ่อดิฉันจริง ๆ ถ้าไม่อยู่
ชายของไม่ได้ละ คนมาที่ไรก็ถามว่าอาเจไปไหนแล้ว อาเจไม่อยู่ อยู่แต่ตัว อยู่กันหลายคนเป็นอะไรหา ถ้าอาเจอยู่ก็ชายดี เจมีน
พูดดีนี่”

อาแป๊ะพูดอีกว่า “เหม! หลวงพ่อเอ๋ย ลูกสะใภ้อ้าวไม่ผิดหวั้งเลย ได้นางกวักเข้าบ้าน เฮงได้ เฮงชื่อ เช็งลื้อฮ้อ ชายของดี”

เขาก็มีลูกเป็นใหญ่เป็นโตหมด ไปเรียนที่สิงคโปร์ ได้หัวชั้น เรียนเมืองนอกหมดทุกคนทั้งลูกสาวลูกชาย
“หลวงพ่อดิฉันเหลือเกิน หนูไม่ต้องมาตอบแทนหลวงพ่อหรอกนะ”

เมื่อมีเงินทอง ประกอบอาชีพการงาน เลี้ยงส่งน้องเรียนสำเร็จการศึกษาทุกคน พ่อแม่ก็ไปอยู่กรุงเทพฯหมด เขาก็ไม่ได้
เป็นลูกเป็นหลานอะไรของหลวงพ่อหรอก **เราก็ดสอนเขาให้ได้ดีได้เป็นใหญ่เป็นโต**

อาตมาดีใจเหลือเกินที่ **ปลูกคนให้ดีต้น เสกคนให้เป็นงาน** สอนคนให้มีหน้าที่การงานทำ เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เป็นที่
พอใจของอาตมาในโลกมนุษย์นี้ ไม่ต้องไปสวรรค์ นิพพาน มันจะผิดหวั้ง

คนเรายากดีมีเงินอย่างไร สร้างคุณสมบัตินุษย์ไว้ให้ครบ สมบัตินุษย์ต้องสร้างให้กับตนเอง เมื่อคุณสมบัตินั้นครบแล้วมัน
จะดันให้สูงขึ้นไปเอง ดังที่กล่าวมา

.....